

декількох афіксів та однієї флексії (officers, straggler) [3, с.1]; в) складні слова складаються з двох або більше кореневих морфем та флексії (lieutenant-colonel, automatic pistol) [3, с. 1]; г) складені складаються з двох або більше кореневих морфем, одного або більше афіксів та флексії (rocket propelled grenade, anti-personnel mine) [3, с. 1]. Згідно вищезазначених класифікацій та аналізу будови вжитих у романі термінів, Е. Хемінгуей використовує прості за будовою терміни, які становлять 71%; складні – 11%, похідні – 13% та складені – 5% слова.

У романі Е. Хемінгуея «Прощавай зброє» терміни мають багатофункціональне значення. Вони відіграють важливу роль у розкритті сюжетної лінії роману, опису головних та другорядних героїв. Військовій термінології у романі не властиве явище детермінологізації, адже всі терміни вжито у їх початковому значенні, їм також не характерне емоційне забарвлення. Військові терміни, вжиті у романі виступають здебільшого у ролі додатка та підмета. Вони переважно іншомовного походження, що пояснюється національною приналежністю головних та другорядних героїв.

Список використаних джерел:

1. Винокур Т. Г. Закономерности стилистического использования языковых единиц // Винокур Т. Г. – М. : Наука, 1980. – 237 с.
2. Єрмоленко С. Я. Нариси з української словесності (стилістика та культура мови) // С. Я. Єрмоленко. – К. : Довіра, 1999. – 431 с.
3. Ніколаєнко А. Г. Лексикологія англійської мови – теорія і практика // А. Г. Ніколаєнко. – Вінниця : Нова Книга, 2007. – 528 с.
4. Русанівський В. М. Структура лексичної і граматичної семантики // В. М. Русанівський. – К. : Наукова думка, 1988. – 236 с.
5. Татаринів В. А. История отечественного терминоведения // В. А. Татаринів. – М. : Московский Лицей, 2003. – 532 с.
6. Hemingway Ernest Farewell to Arms // Ernest Hemingway. – Arrow Books. : UK, 2004 – 293 p.

Гольцева М.І.

студентка,

Науковий керівник: Махачашвілі Р.К.

доктор філологічних наук, доцент,

Київський університет імені Бориса Грінченка

ВЛАСНЕ ІМ'Я ЯК СКЛАДОВА ІТАЛІЙСЬКИХ ПАРЕМІЙ

Значна частина культури будь-якого народу реалізується через його мову. Правомірною, таким чином, представляється спроба використання пареміологічного фонду італійської мови для побудови ціннісної концептуальної картини світу цієї національної спільноти. Називаючи дитину певним ім'ям ми, тим самим, прокладаємо їй дорогу, якою вона згодом

крокуватиме у майбутньому. Нами був розглянутий зв'язок власних імен з народними міфами та легендами, християнськими притчами, з образами художньої літератури. Більшість цих виразів мають історичне підґрунтя.

На даний момент немає одностайного тлумачення поняття «паремія». Паремія – це усталений в мові та відтворюваний в мовленні анонімний вислів дидактичного характеру, що охоплює прислів'я, приказки та ідіоматичні вирази (Г.Г. Молчанова). Деякі дослідники вважають, що даний термін характеризує лише приказки і прислів'я (В.М. Телія). Інші науковці, до числа паремій приписують ще й афоризми, крилаті вирази (Д.В. Чекалкін). Паремії відіграють надзвичайно важливу роль в історії людства, за допомогою їх можна прослідковувати еволюцію уявлень про світ, визначати мудрість, яка передавалася із покоління у покоління, виявляти культурні зміни, що було запозичене, а що є виключно притаманним для конкретної країни. Паремії – невичерпне джерело пам'яті народу. Ми прийшли до думки, що сучасній лінгвістиці постала необхідність вивчення мовних одиниць з точки зору загальних закономірностей і особливостей у теорії номінації. Найкраще це можна побачити за допомогою певного тематичного класу іменників, тому що велика кількість найменувань перебуває на межі літературної мови та спеціальних сфер. Це дасть змогу простежити шляхи поповнення словникового складу мови. Адже, доцільно розглядати культуру певної нації через призму не лише історичних, етнографічних чи географічних довідок, але і також необхідно проникнути у саму сутність мови, як все починалося, чому саме такі імена характерні для цієї території, та ін. Слід подивитися на речі очима носіїв мови, його культури. Це можна зробити лише вивчивши мову, але ми не маємо на увазі традиційне спілкування іноземною мовою, необхідно глибоко проникнути в саме ядро мови, його семантику.

Стародавні імена, які ми використовуємо і нині, мають безцінну інформацію про обставини життя окремого роду. Хоча ім'я є індивідуальним для кожної людини, але можна виокремити типові італійські імена. У італійців кожне ім'я є уособленням певної людської якості – Agostino(поважний), Aldene(мудрий), Alonzo(шляхетний), Gastone(гість), Pietro (надійний). Однією з найяскравіших особливостей італійських власних імен є їх тісний взаємозв'язок з політичним, культурним життям не лише Італії але і з іншими країнами. Як саме це проявляється ми може прослідкувати у праці Рилова Ю.А.: «Іменами стають назви подій, місць, де ці події відбувалися, прізвища героїв цих подій та ін. Наприклад, ім'я Norvegia/o, Norge, Nobile давали дитині на честь походів під керівництвом Умберто Нобіле на Північний полюс у 1926-1928 р., а імена Darwin та Edison були відгуком на прогрес науки» [1, с. 92].

Часи правління Муссоліні також були щедрими на імена з політичним підтекстом. У той час домінували імена, які підкреслювали величність Італії: Impero/a, Imperio/a, Impero Romano, Italia, Italo/a, Italiano/a, Scipio(на честь Публія Корнелія Сципіона Африканського Старшого, полководця, який отримав не одну велику перемогу). Стає популярним ім'я Venito. Також

популярним було ім'я Balila – прізвисько юнака, який кинув камінь в австрійців у Генуї в 1746 році, що стало причиною народного повстання. Також були популярними і антифашистські імена, такі як: Libero, Memore, Riscatto, Risveglio, Idea, Scintilla» [1, с. 95].

Італійські паремії з власними іменами часто зустрічаються у пресі. Наприклад, у газеті *Ricerca Repubblica*: «E la banca dovrà rassicurare i clienti che le loro confidenze non sono segreti di Pulcinella». (І банк повинен завірити своїх клієнтів, що їхня конфіденційна інформація – це таємниця за сімома печатками); «Renzie faccia uno sforzo in più e pulisca i panni del suo partito in Arno» [3]. (Ренці зробив ще одну спробу і змив бруд з імені своєї партії) Також нами була опрацьована релігійна категорія власних імен. Наприклад: «Dio ci vuole di tutte le razze» (Бог любить всіх людей у світі); «Un diavolo paga l'altro» (Що посієш, те й пожнеш).

Нас зацікавило питання заборонених імен, чи є вони на території Італії, якщо є, то які вони. З давніх-давен існували заборонені слова, які могли накликати лихо, або вони могли слугувати передвістником біди, тому подібні слова люди старалися не використовувати у повсякденному житті. Відгомін слів-табу досягає і часів сьогодення, коли дітей намагаються не називати іменами, які мають негативне значення, або вони можуть бути причиною знущань у майбутньому. Особливо нас зацікавила Італія, у законодавстві якої чітко прописані заборонені категорії імен. Стаття 34 Указа Президента 396/2000 регулює обмеження у найменуваннях. Забороняється називати дітей наступним чином:

- давати теж саме ім'я, що і у батька дитини;
- давати таке саме ім'я, що мають брати або сестри;
- давати ім'я, яке схоже на прізвище;
- смішні або ганебні імена.

Таким чином в Італії ви не зустрінете Маріо молодшого, сина Маріо та ін. [2].

Ми прийшли до висновку, що система номінації власних імен – це досить складне явище, яке пройшло через вікові зміни, і є актуальним і нині. Найменоване поняття може лише нашаровувати певні додаткові значення, але основа, буде незмінною, залишиться той сенс, який вкладали в нього пращури. Власні імена – це не лише частина лінгвістики, це частина мовної картини світу. Мова – це живий організм, який постійно розвивається, найкраще мовні зміни відображаються, перш за все, на власних іменах людей. Зараз ми перебуваємо в процесі глобалізації, коли стираються рамки культур, падають мовні бар'єри, це відображається в універсалізації власних імен. Якщо раніше було досить просто визначити за ім'ям і прізвищем людини звідки вона, то зараз це практично неможливо. В першу чергу через мовні запозичення, які з часом укорінюються в мові. Особливо відчутно власні імена завжди реагували на політичні, культурні зміни в країні, житті суспільства у цілому. Ми дослідили випадки використання паремій з власними іменами в

італійських засобах масової інформації, прослідкували еволюцію літературних власних імен.

Список використаних джерел:

1. Рылов Ю.А. Имена собственные в европейских языках. Романская и русская антропонимика. Курс лекцій по межкультурной коммуникации / Ю.А. Рылов. – М.: АСТ: Восток – Запад, 2006. – 311 с.

2. Il nome e la legge – [Електронний ресурс] : стаття – Режим доступу до статті : <http://genitoricrescono.com/il-nome-e-la-legge/>

3. I segreti di Pulcinella – [Електронний ресурс] : стаття – Режим доступу до статті: <http://cerca.unita.it/ARCHIVE/xml/45000/44322.xml?key=Sergio+Givone&first=21&orderby=1&f=fir&dbt=arc>

Джим А.Ю.

студентка,

Сумський державний університет

ПРИВІТАННЯ В АНГЛОМОВНОМУ ДИСКУРСІ

Поняття дискурсу – це одне з основних досліджуваних понять лінгвістики. Це досить складне, комунікативне явище поєднує екстралінгвістичні та когнітивні елементи, тому даний термін можна назвати центральним у лінгвістиці.

Вперше термін «аналіз дискурсу» був введений американським лінгвістом Зеллігом Харрісом. Він використовував даний термін для аналізу зв'язного мовлення, за допомогою дистрибутивного методу. Згодом термін розпочали асоціювати з німецьким терміном «Textlinguistik», а також із терміном «linguistica del testo» за роботами Е. Косеріу [2], тобто два поняття «дискурс» і «текст» почали ототожнювати. Їх розмежування почалося наприкінці 70-х – напочатку 80-х років ХХ століття [8, с. 670].

Відомий дослідник дискурсу Т. ван Дейк [10] визначає такі значення даного терміну: 1) у широкому розумінні дискурс може бути письмовим, мовленнєвим, а також мати як вербальну складову, так і невербальну; 2) у вузькому ж значенні дискурс – мовленнєвий чи письмовий вербальний продукт комунікативної дії; 3) як конкретна розмова дискурс завжди пов'язаний з контекстом та конкретними умовами; 4) як тип розмови дискурс пов'язаний не з конкретними комунікативними діями, а з типами вербальної продукції; 5) дискурс як жанр, наприклад, науковий дискурс, дискурс привітання, політичний дискурс, і т. д.; 6) як узагальнене уявлення про певну історичну спільноту, культуру, період.

В.В. Красних, у свою чергу, трактує дискурс як вербалізовану мовленнєво-мисленнєву діяльність, що включає лінгвістичні та екстралінгвістичні компоненти, при цьому текст – це елементарна одиниця